

Biöttis ta pea kõrtsi tappa, siis oli see üksna tühi. See ille sai ta tulipahojeks, et ta ühe öötmuse selga ietus ja ennaist mägedesse lastis fanda, kus omnia viha arvas vähe waigistada wöima. Ei tuigi taangel kalamehe majast jai ta ühe salju murga peale seisma, selle tagand ta praegu välja oli tulnud. Kui ta hiilgawad jahilosji silmas, ütles ta iseeneses: Siia tahan ma jäädä, nii tööste, kui mind Besial nimetataks. Kõit künnlad, mis seal ülewel loosis on põlema pandud, on minu auks. — Ülestõtse suurelise ja uhteks soanud, ei tahtnud ta nüüd ta sest inglise kalamehe ülle ees mitte mööda minna, waid lüsits temalt: „Süber, missugused künnlad saavad täna kauemini põlema, sul wöi mul?” Ingel kostis waisseste: „Köögewägewam teab seda!” ja pani see peale oma läbaru jälle pähä. (Sest pühad inglid räätinud ta kuradi vastu helsdeste.)

Jahimajas asus kurad nägematta kõmbe! oma rahiva sella. — Tantsid keerutasiwad seal ringi, otsegu kuivanud puulched lange tormi ja tuulispasja sunnil. Künnlaid näpietas ja puhaetas wana paharet ise nägematta käega, sest tema künnlad pidivad ju folmkord kauemine põlema, kui kalamehe majas. Ja teendridest ei märkanud sest keegi midagi; muist oliwad joobnid, muist mahti-

siwad lahti seonga pärani saali uste vahest härade ja prouade keerutamist. Aga jahtmeister oli ainuüksi all feldris, ja ükski ei pannud tähele, et ta teiste seast kadund oli, isegi wana saadanas ei mõtelnud sel puhul oma truuji sõbra peale. See wana laekoor olets juba ammugi heameelega teada tahnuud, missugune wiin seal veikese lõrvaleise feldri wölvil all oleks, kuhu juurest feldristi ühe veikese ülje läbi wövis peaseda. Parajamat aega, seda tagauurido, ei wöinud mitte enam tulla, kui sel öhtul. Ta sündas lõögitudruku lambi põlema, wöttis feldri wötmied ja läks alla. Camp põles aga siig tumedaste, seepärast lastis ta waadisti peetri sisse piiritust, wöttis feldrimieistri lõrvist pentäie taffu, pistis põlema ja wiikas piirituse sisse. Nüüd plahwatas lõrraga suur sinine tuleleef laialt lõrgedisse wölvide alla üles. Siis tegi ta lõrvast feldri ülje lahti, weeretas ühe neist kaheshümnist ankrute hulgast, mis seal üts teise peal seisiwad, välja, puuris augu põhja pani ühe heinuputle augu siise, töötis ankru istme peale ja ootis nüüd, missugune märg pidi wöljatulema. Sealt ei tulnud aga ühtigi wiina, waid muist imaline pulver, nagu jäme liiv joostis sorinal putlesi välja. Sest seal wölvil all seisis veel folmekümne aastajest sõjast saadik üle jägu jämedat püssirohu,